

[Bladt.]

en sådan supplerende tillægshjælp. Det må her tages i betragtning, at de sociale ydelser såsom børnetillæg, huslejhjælp og brændsels-hjælp, som indeholdes i den gældende lov, bortfalder. For de medlemmer, der har store forsørgerbyrder, vil der derfor ikke blive nævneværdig forskel på den understøttelse, de kan opnå efter forslaget, og det, de kan opnå efter gældende lov.

De drøftelser, der har været i udvalget, har ikke så meget drejet sig om selve lovforslaget, men i højere grad om de synspunkter og de retningslinjer, der skal lægges til grund for en videregående udbygning af den lovgivning på dette område, som kommer senere.

Jeg finder det unødvendigt her at komme ind på enkeltheder, da der i betænkningen er optrykt en meget udførlig redegørelse for de forskellige synspunkter, som er kommet til udtryk under udvalgsbehandlingen, og som jeg kan henvise til. Dog vil jeg gerne understrege et par af de punkter, som er indeholdt i en udtalelse af et flertal i udvalget bestående af socialdemokratiets, socialistisk folkepartis og det radikale venstres medlemmer af udvalget.

Det er således flertallets opfattelse, at det endelige resultat må blive egentlig erstatning for tabt arbejdsindtægt; man finder ikke, at dette princip er opfyldt med dette lovforslag. Flertallet ønsker at fremhæve de synspunkter, som arbejdsministeren fremførte i sin fremsættelsestale, gående ud på, at det hovedønske, der fra Arbejdsløshedskassernes Samvirke er fremført med hensyn til understøttelsens størrelse, nemlig at understøttelsen skal andrage en procentdel af gennemsnitslønnen i faget, er et beregningsgrundlag, som også regeringen finder må være endemålet.

Spørgsmålet om, hvad der er erstatning for tabt arbejdsindtægt, må sikkert meget nøje undersøges og overvejes. Med den foreslåede 80 pct.s grænse af den hidtidige arbejdsindtægt må man nok regne med, at det vil være vanskeligt at opnå den maksimale sats for de lavestlønnede. Derimod vil der blive en betydelig større afstand mellem understøttelse og løn for de fag, der har de højeste indtjeningsmuligheder. Men der er også andre hensyn, der skal overvejes. Med princippet erstatning for

tabt arbejdsindtægt må man forstå det sådan, at den, der uden egen skyld bliver arbejdsløs, skal have økonomisk mulighed for at opretholde den hidtidige levestandard for familien, og i denne forbindelse kan det dog ikke lades ude af betragtning, at den, der arbejder, nødvendigvis har større daglige udgifter end den, der er arbejdsløs. Der ligger altså en del usikkerhed i dette problem.

Der er derfor god mening i, at udvalgets flertal har opfordret arbejdsministeren til at tage spørgsmålet op i forbindelse med den bebudede tekniske revision, som man forudsætter der kan fremsættes lovforslag om i folketingsåret 1968-69. Arbejdsministeren har givet tilsagn om at anmode udvalget af 1964 om at lægge dette sigte til grund i det videregående arbejde.

Venstres medlemmer af udvalget har i en mindretalsudtalelse givet udtryk for, at spørgsmålet om de principielle ændringer i beregningsgrundlaget for understøttelsernes størrelse eventuelt bør henvises til behandling i socialreformkommissionen. Det kan efter min opfattelse ikke være rigtigt. Det ville være at udskyde problemet i en uvis fremtid. I denne forbindelse vil jeg gerne understrege, hvad der også er sagt om dette i udvalget, nemlig at dengang socialreformkommissionen blev nedsat, blev det stærkt fremhævet, at kommissionens arbejde på ingen måde måtte blive en hindring for løbende fremskridt på de sociale områder, og sådan må det også være. Såvel i venstres som i de konservatives mindretalsudtalelse gør man sig til talsmand for skabelsen af et trykkesystem med såvel indbetaling af kontingent som udbetaling af understøttelse over det offentlige. Uden at uddybe dette spørgsmål nærmere vil jeg gerne sige, at man dog nok skal være lidt varsom med at forcere udviklingen i den retning. Glem nu ikke, at arbejdsløshedskasserne er skabt af arbejderne, det er deres eget værk. Jeg tror, at et sådant indgreb ville vække modstand og modvilje ud over hele landet. Det ville jo også være i strid med den traditionelle konservative opfattelse, at staten skal blande sig i så lidt som muligt.

Angående lovforslagets § 4 vedrørende overgang af kontrol og arbejdsanvisning til de offentlige anvisningskontorer har arbejdsministeren over for udvalget skitseret visse